

LA NOSTRA SALUTACIÓ

Primer de tot, gràcies per aquest espai en la revista del Poble: *La Garbinada*. Poc a poc ens anem coneixent. Som el Joan i el Manel, els nous mossens d'Almatret. Hem vingut amb molta il·lusió i us agraïm el vostre acolliment. De veritat ens hi trobem molt bé i ens agradaria que ens tinguéssiu com uns veïns del poble. Encara que per les circumstàncies no hi puguem viure, podeu comptar amb nosaltres en tot allò que puguem fer.

Tota persona necessita tenir salut, estimar i sentir-se estimat. També tot poble necessita tenir uns béns materials i a la vegada créixer en uns valors interiors. És principalment des d'aquest àmbit que nosaltres voldríem ajudar.

Estem vivint avui en una societat que ha sofert canvis molt profunds en tots els ordres i, com és lògic, també en la vivència religiosa, on sembla, que per a alguns Déu ja no és necessari.

Deixeu-nos contar-vos una breu història. A la vora d'un gran riu, entre muntanyes, un barquer ja gran esperava amb la seva barca a la gent per a traslladar-se a l'altre riba. Era una persona de no massa paraules, però el seu rostre reflectia la majestat de les muntanyes i la transparència de l'aigua del riu.

Un dia arribà un jove perdut per aquella vall. Estava acostumat a l'asfalt i al soroll de la gran ciutat. Li demanà al barquer que el portés a l'altra riba. El barquer acceptà sense dir una paraula i començà a remar. Quan anaven avançant el jove, sempre curiós, es va adonar que en un dels remes es podia llegir la paraula Déu (l'aigua amb el temps havia esborrat les altres lletres). Molest el jove per la paraula Déu, que li semblava ja passada de moda, va dir: - Avui l'home i la dona, amb la seva intel·ligència, han descobert tots els secrets del món i de la vida i per això sobra Déu. El barquer no va dir res. Agafà el rem on estava escrita la paraula Déu i continuà remant sols amb l'altre, on hi estava escrita la paraula jo. Com és natural, la barca no avançava, sinó que donava voltes sobre si mateixa, sense més horitzó que aquell petit cercle i restava en perill de ser arrossegada per la corrent. El jove llavors quedà pensatiu. El barquer trencà el silenci i digué: - Necessitem Déu i els altres que és la paraula que no has pogut

POESIA

Al començament de segle
Almatret ha prosperat,
s'han començat moltes coses
i també s'han acabat.

Pel bé de tots els veïns
s'han fet unes grans millores,
asfaltar alguns camins
i fer dues depuradores.

S'ha fet una cosa bona,
s'ha treballat de debò,
allí s'ha fet una espona
al camí del Filador.

De Ribarroja a Almatret
ja es podrà circular,
per una pista que han fet
perquè es pugui passar.

Aviat arribarà
i que sigui en bona hora,
perquè es construirà
la potabilitzadora.

La xarxa de tuberies
que es renovi aviat,
i instal·lar les canyeres
per posar el gas líquid.

La carretera acabada,
tot el demés que s'ha fet,
serà més bona l'estada
al poble d'Almatret.

Aviat arribarà
el paga i cobra amb euros,
ens haurem d'acostumar
als cèntims i els redondeos.

I ja per finalitzar,
amb tota sinceritat,
que puguem acabar
amb pau i tranquil·litat.

llegir perquè gairebé està esborrada. I sé que ell i els altres compten amb mi com ho has fet tu, jove amic. I mirant l'horitzó afegí: - Una cosa he descobert, que Déu i els altres van inseparablement units. I agafant, una altra vegada el rem on estava escrita la paraula Déu, continuà remant acompanyant al jove fins l'altra riba.

Nosaltres voldríem ésser com el barquer. Acompanyar la barca de la fe en el gran riu de la vida. Amb els qui intenten viure com a creients, compartir amb ells el goig de creure; amb els qui s'han refredat en la vida, ajudant-los; i si algú no ho necessita, sàpiga que li oferim la nostra amistat.

A nivell de propostes de l'Església vers el poble volem proposar de cara al 2002 les següents celebracions: Celebració dels malalts i Celebració de les Noces d'Or i d'Argent (Aquells que vulgueu ens ho dieu que ho apuntarem). Així com la intenció de restaurar l'Altar dedicat a la Mare de Déu, a Santa Àgata i Santa Bàrbara, que per fer-ho possible es destinarà la Col·lecta del 1r diumenge de cada mes. Així com també estem oberts a altres propostes.

Gràcies per endavant, per tot.

Plaça Major nevada. Any 1971.